

prigodek v „Štajerca“ dati. Ogledati si hočemo sicer ta dva človeka bolj natanko. Ker do Mice si res tega misli ne bi, da bi ona kedaj z možkim seveda z ledičnim govorila, ker je ena izmed prvih Marijinih hčerkic in ona je sicer videti, da je na ves možki spol huda in da zakaj niso same ženske na svetu, zakaj so nepotrebnosti možiki! In iz njenega obraza je bilo videti da se še hnduje, za kaj da Bog ni samo Bve ustvaril, zakaj se je trebalo Adama. Ah glejte jo, le zdaj se je Micka sprevdila, da je tudi zraven takšnih dobro biti, kateri hlače in gaje nosijo. Ta krojač je sicer neki F. H., blagajnik „Mlade zveze“, pa izobraževalnega društva, kateri je bil taisti dan kot krojač najet pri nekem posestniku na Kukavi A. L. Ker pa se je Micki predolgo zdelo, da F. ni, šla si je ta Marijina hčerka sama po njega, ga odgnala v svojo podzemeljsko jamo, v klet. Seveda nista celo popoldan prišla iz te jame in celega popoldne ni bilo drugega vun slišati kak dvakrat bum-bum. Takrat sta gotovo enega frišnega na pipo devala; seveda se je to v tednu dvakrat godilo. Takšne so naše hčerke Marijine; prej se roti ter pravi, da ga ni mati rodila ne zemlja nosila. Seveda dokler jo nikdo ne mara; kak hitro pa se ji kateri nasmehne, potem pa se nje obraniti ne more. Seveda mi Lovrenčani njima tega veselja nismo nevošljivi, še veselimo se, ter nameravamo kdaj bode ta gostija naročiti 15. stotov smodnika ter največje topiče, kateri še so zdaj v delu, ker takrat se mora veseliti ves svet od jadranskega do severnega ledenega morja. Moje želje pa so take zraven: Gospod urednik, da prej gotovo moji lasje na staro mesto ne pridejo, dokler vi tega v „Štajercu“ ne ponatisnete, ker tudi jaz nameravam iti na gostijo. Kampagres.

Iz okraja Sv. Lenart slov. gor. V zadnji številki je „Štajerc“ poročal o nesramnem škandalu, ki se je končal pred mariborsko okrožno sodnijo. Cela vrsta klerikalnih svinjarjev je bilo v večmesečno ječo obsojenih, ker so med seboj slabše ravnali kakor psi. Človeku se to naravnost gnusi in kmetje v celem okraju kimajo z glavami in pravijo: da so slovenski klerikalni pristajši taki svinjarji, to bi pač nikdar ne verjeli!... Najhujši svinjar Breznik je bil tudi eden najhujših nasprotnikov nemške šole. Z vsemi močmi je delal ta v nedoletne fante zaljubljeni poštnjakoviči proti nemški šoli. V večmesečno ječo obsojeni svinjar Breznik je stric tajnika slovenske posojilnice Krambergerja. Seveda je ta Kramberger tudi zagriženi prvak, čeprav menda nima stricovih čednih navad. Na vsak način bi priporočali temu Krambergerju, da naj se raje bolj za svojega strica briga, nego za politiko in protinemško hujskarijo... Nemška šola je prvakom in njih priganjačem trn v peti. Ti ljudje naj bi napravili veleslovensko, srbofilsko šolo, v kateri naj bi Breznik podučeval. Vse kar je prav, ali kmetje iz šentlarskega okraja se sramujemo čez te klerikalne svinjarje, ki so nam hoteli nauke dajati. Fej, fej, fej! Vsaka stvar ima svoj konec in nasprotniki „Štajerca“ prihajajo vedno k najslabšemu koncu!

Dramlje. Našemu župniku Ogrizeku je že dolg čas, ker že dolgo ni bil v „Štajercu“ imenovan. Kakor navadno vsako nedeljo, tako je tudi dne 7. decembra zbobnal pridigo od vseh retrov skupaj nanošeno. Posebno ga je pičilo, ko si dragi „Štajerc“ nekaj Mohorjane pokrtatil, namreč je iz prižnice godrnjal — to je v „Štajercu“ pisano! Radoveden sem, kako on dobi „Štajerca“ v roke že v soboto? Naročen na njega ja ni? Saj pravi, da ga je greh brati. Mogoče da vtakne svoj debeli od alkohola plavi nos že opoldan na pošti v reči, ki ga nič ne brigajo. Ni čudno, da je večkrat iz pošte prineseni „Štajerc“ ves masten, ker si Ogrizek nima časa od pečenke mastnih rok obrisati...

Pletovarčan.

Dobrna — Neuhaus. Dragi „Štajerc“, namanim ti, kako se zdaj na Dobrni godi. Tako tulijo in jokajo tisti člani bralnega društva, kateri so za izginjenega tička dobro stali pri slovenskih posojilnicah na Dobrni, v Žalcu, Celju, Ljubljani, Vojniku, Vitanju itd. Ta je bil mojster vseh slovenskih narodnjakov, on jih je naučil bitanje moliti in politiko uganjati! Ta gospod je namreč Matevž Pirtovšek, nekdanji topliški vrtnar in poznejši krčmar ter trgovci in

barantač z živino, sadjem ter bogve kaj še vse. Vsi so ga radi imeli. Dokler je bil vrtnar, delal se je za močnega Nemca. Potem je začel s krčmo in da bi dobil več gostov, obrnil se je po vetru in se dal v slovensko bralno društvo vpisati. Seveda so vsi narodnjaki potem k njemu vrel in ga hvalili na vse pretege. On pa je delal na vse pretege dolgove in narodnjakarji so mu pri vseh slovenskih posojilnicah dobro stali... Zdaj pa je moža zmanjkalo in z njim tudi nekaj 140.000 kron... Kje si, veliki Slovenec Pirtovšek? Kje cvetijo zdaj tvoje rožice? Žalujoci zaostali na Dobrni jokajo debele solze za tabo in stiskajo prazno možnjo na otožno srce. Pirtovšek, Pirtovšek, kaj si storil...

Iz Amerike. * * * America Lincoln Ills. *) Kaj ne, brat urednik, da imate tudi zame nekaj kubičnih pelcev prostora, to se pravi, ne zame, ampak za moj dopis, ker jaz ne morem iti v preljubljeni mi Ptuj. Ptuj je res lep mesto in ima mnogo lepih prebivalcev (pomislite n. pr. le štajerske holke!), toda meni je Lincoln Illinois vse eno bolj všeč, posebno letos, ko imamo tako krasno jesen, kot že davno ne. Kako lepo je n. pr. po nedeljah sprehajati na lov po tihem gozdu, po šumečem suhem listju, stokrat lepši, kakor po hrupnih in obširnih ulicah, ko mora človek se neprestano paziti, da ga kakšni voz ali avtomobil ne povoz, ki se dosti ne brigajo za delavca. Le verjemite, da tudi „obljubljena dežela“ ima svoje prijetnosti... Delamo še tu dosti stalno, a vendar nam pa tu in tam med tednom dovolijo malo počitka; no pa za nas mlade fante, vzamemo vsak svojo puško in hajd na lov; dosti-krat se pripeti da pridemo domov brez živali in vrh tega še lačni, a vendar nas pa včasih razveseli, da zagledamo kakšnega zajca; potem pa sprožimo naše petelince bing—bing pok, tako da mora uboga živalca pasti. Ne gremo pa nikdar na lov brez pijače, če nimamo prave sreče na živali, potem pa vzamemo vsak en požirek, tako da vidimo dva zajca iz ednega. Delo se tukaj dobi, a vendar jih mora večinoma čakati po par tednov, posebno novo došli, ko morajo kaj začeti delati. Slovenskih podpornih društev imamo tukaj dve; želeli bi bilo, da bi ustanovili še eno društvo in sicer „Čitalnico“. Rojakov, ki radi čitajo lepe knjige, je tu precejšnje število; v naši pet do šest trajajoči zimi bi si lahko z ustanovitvijo „Čitalnice“ priskrbeli najlepšo zabavo in razvedrilo po napornem delu in to z malimi sredstvi. Le pomislite: ko tuli burja okoli hišnih voglov in se komaj strehe malo vidijo iz snega, pridem od dela in zasedem častno mesto ob gorki peči, pred-se kozarec vina ali kar že, pa knjigo ali „Štajerca“ v roke, ter od časa do časa prezirljivo pogledam tje v beli, obširni svet in srečen ter zadovoljen sem tako, kot čifut v Abrahamovem naročju ali pa pravoverni Moslemin v devetih nebesih. Kadar pa mi taka zabava ne bode več ugajala, tedaj bode z menoj pri kraju in storil bodem, kakor tisti Mohamedanec: obesil se bodem — namreč na vrat kake lepe holke! Najbrž pa bo takrat še parkrat akopnel tisti sneg, ki ga sv. Petra tvornica gori pod mrzlo luno ni zgotovila. Posebno letos so baje gori z delom zaostali, ker imata glavna superintendenta Peter in Elija to-

*) Radovoljno objavimo ta dopis; naši pristajši so pač tudi v Ameriki dobre volje. Prav imajo! Amerikanci, širite „Štajerca“.

Tolstojeva smrt.

V zadnji številki smo poročali, da je umrl največji ruski pisatelj grof Lev Tolstoj. Prinesli smo tudi njegovo sliko in ga pokazali kot kmetovalca, ki na polju orje. Tolstoj bil je velikanski učenjak, ki je krščanstvo le iz stališča ljubezni tolmačil. Svoje spise in dobiček, ki bi se napravil iz njih, zapustil je Tolstoj ruskemu ljudstvu. Naša slika kaže na levi strani grofa Tolstoja, ženo pokojnega modrijana. V sredi vidimo komteso Aleksandro, katero je pokojnik najbolj ljubil in kateri je glasom testamenta tudi vse spise podelil. Na desni strani pa vidimo zdravnika

Graf Tolstoj Komtesse Alexandra Tschertkoff

liko opraviiti z nagajivimi zrakoplovci, ki vedno silijo v višave, kamor so nekdaj smeli le naturalizovani nebeški državljani in k večjem še kaka lepa mlada, gorska vila... Glej ga gronjšek, kam sem zašel, kmalo ne bi znal nazaj, kakor Wellman s svojim zrakoplovom. Upam pa, da mi oprostite, ker to je čisto naravno, da mi ubogi trpini, ki se v globočini zemlje prerivamo sem in tje, hrepenimo navzgor na jasni in čisti zrak v solčne višave. Če pa sem že malo preveč napisal, se hočem pa odslej poboljšati, da vam želim obilo naročnikov za nam velpotrebne „Štajerca“ in koledarja in najboljši uspeh. Končno pozdravljam vse rojake in rojakinje po širni Avstriji! John Debelak.

Kuga na gobeh in parkljih govede.

Pozor kmetje!

Ta nevarna živinska bolezen se je pojavila na Štajerskem in grozi naši živinoreji. Najstrožje odredbe so tukaj potrebne. Doslej se je bolezen razširila v okrajih Deutsch-Landsberg, Gradec, Leibnitz in Voitsberg. V zmislu tozadevnih postav izdalo je c. k. namestništvo sledeče odredbe do preklica:

1. Sodnijski okraj Gradec, mesto Gradec, politični okraj Deutsch-Landsberg, Leibnitz in Voitsberg, nadalje sodnijska okraja Kirchbach in Cmurek izjavijo se kot okuženi. Vled tega se tam prepove promet žival s parklji t. j. govede, ovce, koze, svinje v živem stanju. Prepovedan je torej dovoz in izvoz teh živali v in iz teh okrajev. Skozi te okraje se sme živali le v zmislu postavnih določil po železnici peljati, brez „umladanja“.

2. Zlasti je prepovedano: a) obdržanje živinskih sejmov (živinskih razstav, premiranj itd.); b) nakup za kupčijo in eksport določenih živali po potovanju od vasi do vasi in od posestva do posestva; c) priganjanje govede čez večje pokrajine in malih živali (telet, koz, ovc, svinj) sploh; d) svinje, mačke, pse in perutnino se ne sme na javnih cestah in prostorih okoli letati pustiti; e) ne sme se živali skupno pri studencih, potokih, bajerjih napajati; f) osebe, ki pridejo v svojem opravilu s takimi živalmi v dotiko, ne smejo na posestva, kjer se nahajajo živali s parklji; g) okrajne oblasti dovolijo lahko primerne izjeme.

3. Železniške oblasti morajo vozove, ki prihajajo iz teh pokrajin, označiti kot „okužene“.

4. V celi štajerski deželi se morajo predmeti, ki se jih rabi pri prevažanju živine (rampe, prostori za nalaganje živine, mostovi, stopnice itd.) po vsakokratni rabi čistiti in desinficirati. To desinfekcijo se mora vedno takoj po rabi s svežim apnenim mlekom (20% apna to je 1 kila na 5 litrov vode) izvršiti. Istotako gnoj, stelja, smeti.

5. Prestopki teh določil se v zmislu postav kaznujejo!

Dostavek: Cela spodnja in srednja Štajerska je okužena! M. dr. se je tudi za okrajna glavarstva in mestne urade Radgona, Maribor, Ptuj, Celje, Ljutomer, Konjice,

Čertkova, ki je bil vedni zdravnik in spremljevalec grofa Tolstoja. Bržkone se bode o tej zadevi še pred rusko sodnijo govorilo.

Brežice, Slov. Gradec, Prassberg izdalo sledeče določbe:

Vsi živalski sejmi (razven konjskih) so ustavljeni. Oblasti vsled tega ne smejo več „Viehpassov“ dajati. — Živino v železniške voze nalogati in iz njih gnati, se sme le v navzočnosti živinodravnik. Oblasti in občinska predstojništva so dobila v tem oziru posebna navodila. Kdor bi se postavil ne pokoril, bode strogo kaznovan!

Opozarjamo kmete na te važne določke!

Iz Spodnje-Stajerskega.

Profesor dr. Verstovšek, mož, ki je svoje nekdanje napredno mišljenje za skledo leče klerikalnem prodal, — mož, ki je akademično izobražen in se dela vendar danes za strastnega tercijala, — mož, ki bi moral brez znanja nemščine pohorske kože pasti, — ta politični kameleon torej je zadnjič v državnem zboru usta na široko odprl. Da bi kaj koristnega za kmeta govoril ali predlagal, to seveda ni bilo od tega mariborskega profesorčka pričakovati. Kaj razume to človeče o kmetijskih ali gospodarskih razmerah? Zato je tudi le psoval, kakor kakšni pastir, ki se je jabolčnice napil. Prvi govor, ki ga je imel dr. Verstovšek v državnem zboru, je bil klavirni poskus obrekovanja in celo slovenski poslanci so bese- dičenje tega človeka, ki se je iz grde častihlep- nosti klerikalcem prodal, obsojali. Ker drugega ni vedel, napadal je ta Verstovšek stajerske sodnike. Jezi se nad sodniki, ker je bila njegova žena zaradi predolgega jezika obsojena; gotovo mu je žena zapovedala, da mora sodnike opso- vati. Jezi se, ker se sodniki ne bri- gajo ne za stranko, ne za politi- čno mišljenje, marveč edino za pravičnost in postavo. Seveda, ko bi šlo po klerikalnemu receptu, potem bi se ne smelo kaplane Korošce obsojati, kadar obreku- jejo Nemce, — potem bi se moralo župnike Sušnike opustiti, kadar prisegajo po krivem, — potem bi se ne smelo fajmoštre Sorne zapirati, kadar onečašajo na svinjarski način kmetске fante, — potem bi se moralo dr. Brumenn do- voliti, da računa dvojne ekspanzarje, — potem bi smeli Benkoviči in Brejci in Pegani kmetom desetkrat več računati, kakor dovoli to postava, — potem bi smeli načelniki klerikalnih strank svoje kmetске gospodinje postreljati, — potem bi Vavpotiči vsak teden s kakšnim „testamen- tom“ prihajali, — potem bi z eno besedo ljudstvo nikdar ne imelo pravice, klerikalni velikaši pa bi bili absolutni vladarji... Dr. Verstovšek — in z njim vsa klerikalna so- drga! — hoče, da bi sodniki njih hlapci postali. Ali hvala Bogu, sodniki so izobra- ženi ljudje in kdor je izobražen ter pošten, ta sploh ne more biti klerikalec... Kar je dr. Verstovšek torej v deželnem zboru govoril, to so bila obrekovanja. Mlatil je prazno slamo. Dokazal je, da je imel čisto prav, ko je svoje liberalno mišljenje proč vrgel in klerikalec po- stal. Kajti take značaje rabijo le klerikalci!

Dr. Korošec — kľofuto! Kakor poročamo v uvodnem članku, imel je kaplan dr. Anton Korošec nečuvno predrznost, da je v državni zbornici zaklical surovo besedo: „Šnops je kulturno znamenje Nemcev!“ Ta beseda spada gotovo med najpodlejše psovke, kar jih je bilo izpregovorjenih v državni zbor- nici. Nemški poslanci so se siloma nazaj držali, da niso skočili na tega blagoslovljenega obre-

kovalca in ga s pasjim bičem za njegovo pre- drznost kaznovali. Menda je bil dr. Korošec od šnopsa pijan, ko je te besede izustil. Ali nemški poslanci so bili dovolj pametni, da niso padli na blatno stališče slovenskih poslancev. Edino dr. Stransky je „duhovniku“ Antonu Korošcu odgovoril s sledečimi besedami: „**Sramujte se, da opusjete Nemce, Vi, ki hočete biti katoliški duhovnik! Pfui Teufel!**“ — Te besede je dr. Korošec gotovo zaslužil. In tudi mi ne vemo na njegovo psovko drugega odgovora nego: Pfui Teufel!

Hudi poper. Klerikalni dr. Benkovič bi moral pravzaprav „klerikalnemu“ dr. Verstov- šku dvoboj napovedati. Ali odkar jih je dobil Benkovič s pasjim bičem, je nasprotnik vsakega dvoboja. Stvar je namreč ta-le: V svojem ne- sramnem govoru v državnem zboru je profesor dr. Verstovšek namreč tudi rekel, da je naš prav- osodni minister ljudstvo doslej edino z zvi- šanjem advokatskih tarifov „osre- čil“... Komaj je Verstovšek to besedo izpre- govoril, ko je že vrli nemški poslanec Marckhl zaklical: „To povejte dr. Benkoviču, ta je advokat!“ In vsa zbornica se je smejala... Kajti poslanci že dobro vedo, za- kaj so dr. Benkoviču slovenski kmetje dali ime „Cvenkanič“. Vsa javnost ve, da neka- teri slovenski poslanci slovensko ljudstvo na- ravnost odirajo. V „Stajercu“ smo to že ope- tovano trdili in dokazali. In zato bi morali slovenski poslanci molčati o advoka- tskih računih, kajti drugače bi jim kdo rekel: Primite se za lastni nos! Benkoviču pa svetujemo, da pozove Verstovška na dvoboj. Ker pasji bič preveč boli, naj se dvobojujeta s — kifclci!

Nemški poslanec Marckhl ne pozna praznih fraz; zato je govoril v državni zbornici proti nečuvanemu zvišanju davkov. Slovenski poslanci napadajo sodnike in se kregajo za far- ške plače, — nemško-stajerski Marckhl pa je povedal vladi resnico, **da so za našega kmeta davki previsoki.** Žalibog nimamo prostora, da bi ta pošten govor posl. Marckhl objavili. Ali to je gotovo: slovenski poslanci hujskajo in psujejo v državnem zboru, — nem- ški pa se trudijo, da bi se ljudstvu davke znižali. Kdo ima prav? Mi se poslancu Marckhl zahvaljujemo za njegov trud!

Vbogi kaplan! Nekje v bližini Celja zgodil se je slučaj, ki ga treba zabeležiti. Pobožni kaplan je namreč v svoji kleti z dvema ženskoma popival. Litanije niso molili, ali literije pa. Ženske so bile s tem zadovoljne in njih oči so žarele od pobožnosti. Kaplan je bil tudi zado- voljen in tudi njegove oči so žarele, baje tudi od pobožnosti... Dotlej bilo je vse dobro. Ali nekemu hudomušnežu stvar ni dopadla. Pri- šel je potihoma do kleti in je — zaklenil vrata. Pustil je pobožno deteljico do zjutraj v kleti, ko je bilo treba kaplanu k rani maši iti... Oj ti hudobni svet ti! Vbogi kaplan, ki je moral z dvema baboma v kleti prenočiti! Vboge žen- ske... Ali pa — se jim morda niti ni slabo godilo? Bogve...

Prvaška zagriženost presega semtertja pač že vse meje. Tako se poroča sledeči slučaj: Te dni je prišla z po koleri okuženega kraja na Ogrskem neka ženska, ki je potovala v sv. Pavel pri Celju. Kakor znano, so zdaj zaradi nevarnosti kolere vse meje proti Ogrski zdravniško zastražene. Zdravnik, ki je preiskal dotično žensko, ji je sicer dovolil, da se pelje naravnost v sv. Pavel. Obenem pa je v zmislu

tozadevnih predpisov telegrafiral občinskemu predstojniku v sv. Pavlu, da pride ta in ta ženska, ki je kolere sumljiva in da jo je treba torej pod potrebno nadzorstvo vzeti. Občinski predstojnik bi moral zdravniku pismeno odgo- voriti. Ali določeni rok je pretekel, brez da bi zdravnik odgovor dobil. Napravile so se nadaljne uradne poizvedbe, ki so to-le dognale: Dotični občinski predstojnik je sprejel zdravnikov tele- gram. Ali ker je bil telegram v nemščini pisan, vrgel ga je pred- stojnik v koš in se ni več za celo zadevo brigal. Do take brezvestnosti do- vede grdo prvaško sovraštvo proti Nemcem! Samo zaradi svoje slovenske zagriženosti je spravil ta občinski predstojnik sebe in prebi- valstvo cele fare v velikansko nevarnost, da se naleze in razširi kolera. Na stotine ljudi bi lahko zaradi brezvestne prvaške zagriženosti tega človeka izgubilo svoje življenje. K sreči dotična ženska ni bila po koleri okužena. Ali to se šele danes ve. Kaj ko bi bila? Po na- šem mnenju spada dotični pred- stojnik v ječo. Prvi pogoj pa je, da se ga vrže raz županskega stolca. Sramota za prvaške hujskace, ki širijo tako sovraštvo!

Zopet eden. Politična duhovščina na spod- njem Stajerskem izgubila je zopet enega svojih voditeljev. Orožniki so namreč fajmoštra in ka- teteha na šoli v Belivodi (v šoštanjanskem okraju) Antona Šorn odgnali in okrožni sodnji v Celju oddali. Pobožni gospod, ki je imel vedno toliko proti naprednjakom govoriti, uganjal je namreč neverjetne svinjarije, ki se jih kaznuje po § 129 b kazenske postave. Za svojo živalsko pohotnost mu ni zadostovala kakšna kuharica. Ne, on je zlorabil še celo vrsto kmetijskih fantov. Tudi njegovo kuharico so zaprli, ali jo baje zopet izpustili. Govori se pa, da je tudi mežnar pod ključem... Takšna je „morala“ tistih „du- hovnikov“, ki v svoji politični zagriženosti po- zabijo na prave nauke krščanstva. Seveda, tudi Šorn je imel „ljubezen do bližnega“; ali tako „ljubezen“ prepoveduje ravno postava. Koliko pohujšanja je storil ta čedni pop! Koliko nra- vnostnega zla je povzročil! Rez, razmere v po- litikajoči duhovščini postajajo z vsakim dnevom bolj žalostne! — O župniku Šornu se nadalje še piše: Šorn stal je z raznimi kmetijskimi fanti v zločinskem razmerju. Vabil jih je v farovž, jih pogostil, jim kupoval obleke ter jih jemal seboj na potovanja. Septembra tega leta n. pr. vršila se je v Potočnikovi gostilni veselica, ka- tere se je tudi župnik udeležil. Ko je ljubica nekega fanta zvečer iz gostilne stopila, presene- tila je fajmoštra in svojega ženina pri nepopisnem „delu“. Ali dekle je vse zamlčalo. Fajmošter pa ji je delal pri ženitvi sitnosti. Tudi ko se je že omožilo, hotel je nadaljevati svoje „raz- merje“ z mladim možem. Zato sta zakonska to naprej povedala in orožniki so brezsravnega svinjarja v črni suknji aretirali. Pri sodnji se je fajmošter izgovarjal, da se ne ve na ničesar spominjati, ker je pijanec. Povedal je pa takoj, da mu le moški dopadejo. Državni pravdnik je proti njemu in sokrivcem tožbo dvignil.

Lepe razmere! V Pekarjih umrl je nekaj mesecev stari otrok krčmarja Lerša. Ker je temu možu že pet otrok v najnežnejši starosti umrlo in je bilo zadnje dete do kosti suho, govorili so ljudje, da je otrok vsled zanemarjenosti umrl. Mrliški pokopač Andrej Herič iz Lembaha je prišel po otroka. Lerš mu je dal toliko vina in čaja, da je bil Herič popolnoma pijan. Baje se je z mrtvaško trugo kar po cesti valjal. Končno je mrliča vendar z mrtvaško kamro spravil in šel proti domu. Na poti pa je padel v neki ja- rek in je utonil. Njegov sin ga je našel že mrtvega z obrazom v vodi. Baje se za celo za- devo tudi sodnja zanima.

Poročno sodišče v Mariboru obsodilo je de- lavca Alojza Borgnolutti, ki je tovariša Povaleza v pretepu z nožem sunil in ubil, na 10 mesecev težke ječe. — Istotako je Anton Kaučič iz zgornje-radgosskega okraja v pretepu Jakoba Kaučiča z nožem sunil. Zadnji je vsled tega umrl. Obtoženca so porotniki le prekoračenja silobrana krivim spoznali. Obsojen je bil vsled tega samo na 8 mesecev strogega zapor. S to obravnavo bilo je porотно sodišče v Mariboru za to leto končano.

Kletarski tečaj se priredi od 16. do 20.

Dva nova dostojanstvenika.

Naša slika kaže na levi strani grofa Štefana Wickenburg, katerega je cesar za novega guvernerja na Reki (Fiume) imenoval. Mož pozna baje tamošnje razmere izvrstno, tako da bode kot vodja politične oblasti dobro uspeval. — Na desni strani prinašamo sliko novega krškega knezoškofa v Celovcu, dr. Boltežarja Kaltner. Naše vroče upanje je, da bode nov knezoškof popravil vse grozovite napake, ki jih je zagrešil prejšnji dr. Kahn. V prvi vrsti upamo, da bode nevarno, škodljivo in pohujšljivo politikovanje cerkvin neveste du- hovščine ustavil. Politika ne spada v cerkev in duhovnik se ne sme za politiko brigati!

Graf Stephen Wickenburg, Dr. Balthasar Kaltner.
1. neue Gouverneur von Fiume, 2. neue Fürstbischof von Gurk